

עמ"ת 14326/12/14 - איב בן אישו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

14 דצמבר 2014

עמ"ת 14326-12-14 בן אישו(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיא יוסף אלון
העורר
נגד
המשיבה
איב בן אישו (עציר)
מדינת ישראל

נוכחים:

העורר וב"כ עו"ד עינבל רביב

ב"כ המשיבה עו"ד שרית אל עמי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

העורר, יליד 1960, עומד לדין בבית משפט השלום באשדוד.

בכתב האישום שלושה אישומים. באישום הראשון נטען כי ביום 29.9.14 מכר העורר לסוכן משטרה, בביתו, סם מסוכן מסוג הרואין במשקל 1.029 גר' וקיבל תמורתו 200 ₪.

באישום השני נטען כי יום לאחר מכן, 30.9.14, הגיע אותו סוכן פעם נוספת לביתו של העורר והעורר מכר לו כמות נוספת של הרואין במשקל 0.616 גר'.

בשני אישומים אלה מיוחסות לו עבירות של סחר בסמים מסוכנים.

באישום השלישי נטען כי יום לאחר העסקה השנייה, פגש העורר פעם נוספת את הסוכן סמוך לחוף באשדוד, ובכיסיו נתפס סם הרואין במשקל 0.466 גר'.

בחיפוש שנערך בביתו של העורר מיד לאחר מכן נמצא סם מסוכן מסוג הרואין במשקל 0.505 גר'.

בשל כך מיוחסות לו באישום השלישי שתי עבירות של החזקת סם הרואין שלא לצריכה עצמית.

במקביל להגשת כתב האישום ביקשה המדינה לעצור את העורר עד לתום ההליכים.

בהחלטה מיום 18.11.14 החליט בית משפט השלום (כב' השופט א. דהאן) לעצור את העורר עד לתום ההליכים.

בפני ערר שהגיש העורר כנגד החלטה זו.

ב"כ העורר מפנה בעיקר לתסקיר המעצר שהגיש שירות המבחן אשר בסיומו כתבה קצינת המבחן כי: "...יתכן ומעצר בית בחלופה המוצעת לעיל בשילוב עם פיקוח מעצר לצורך הפנייתו למסגרת טיפולית בתנאים פתוחים יוכלו לתת מענה לרמת הסיכון".

לטענת ב"כ העורר נוכח המלצתו האמורה של שירות המבחן מן הראוי היה שבית משפט השלום יאמץ המלצה זו ויורה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר הבית שהוצעה בבית בתו ביבנה.

לאחר שעיינתי בהליכי בית המשפט קמא ובהחלטתו, בתסקיר המעצר ובנימוקי העורר שבכתב ובעל פה, לא מצאתי מקום לשנות מהחלטת בית משפט השלום.

על פי הנטען בכתב האישום, אשר אין חולק בדבר קיומם ראיות לכאורה להוכחתו, עסק העורר באופן שיטתי בסחר של אחד הסמים המסוכנים - הרואין.

הסם האמור היה זמין תחת ידו למכירה מידית, כל אימת שהקונה המעוניין פנה אליו.

מעבר לשני אירועי הסחר בסם, נתפסו בכליו ובביתו כמויות נוספות של הרואין.

עניין לנו איפוא בנאשם שמיוחסות לו מספר עבירות סחר בסם, מסוג הרואין, ובנוסף החזקת כמות לא מבוטלת של סם מסוג זה שלא לצריכתו העצמית.

המסוכנות הסטטוטורית והקונקרטית לנוכח עבירות נטענות ומוכחות לכאורה אלה קמה ומדברת בעד עצמה.

על פי הפסקה, נאשמים בסחר בסמים לא תיסכון להם דרך כלל חלופת מעצר אלא באותם חריגים מיוחדים שנקבעו בגישות שונות בפסקה, ושעיקרם נתונים משכנעים בדבר הליכי גמילה נמשכים ומתקיימים, קטינות, או אחד מהחריגים האחרים.

דבר מכל אלה, לא מתקיים בעורר דין.

קריאה מוקפדת בתסקיר המעצר מגלה כי קצינת המבחן מוצאת כי "...המעשים המיוחסים לו (העורר - י.א.) בכתב האישום מאפיינים את אורח חייו השולי וקודים התמכרותיים אך לא דפוסיים עברייניים מושרשים. באשר

בהערכת רמת הסיכון, התרשמותנו הינה מאדם בעל דפוסים התמכרותיים מגובשים הנמצאים ברקע למעורבותו בפלילים לצד כוחות פנימיים מעטים המצמצמים את יכולתו לעריכת שינוי בדפוסיו...".

קצינת המבחן מוסיפה ומציינת כי להערכתה: "...קיים סיכון גבוה להישנות עוברת חוק על רקע התמכרותו לסמים".

בתסקיר שירות המבחן מצוין כי לא נמצאו בעורר הכוחות הנדרשים להיכנס למסגרות טיפוליות.

לאור כל זאת מוצא אני כי בנסיבותיו של עורר זה לא מתקיים חריג מהחריגים שנקבעו בפסיקה אשר בהתקיימם ניתן לבחון בחיוב שחרורו של נאשם בסחר בסמים לחלופת מעצר.

קצינת המבחן אינה באה בהמלצה מפורשת לשחרור העורר, שכן מוצאת היא שהוא אינו מתאים לשחרור למסגרת טיפולית. אותה ההמלצה שבשולי התסקיר, גם על פי הדרך בה היא מנוסחת, רחוקה מאוד מלהיות חד משמעית או מגובה במסר טיפולי כלשהו.

נוכח כל זאת מסכים אני עם בית משפט השלום בהחלטתו כי לא היה ממש מלהורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. זאת לאור העובדה שנוכח מסוכנותו האמורה של העורר לא תיסקן לו כנראה חלופת מעצר, ובוודאי שלא החלופה כפי שהוצעה בשפה רפה ביותר בשולי תסקיר המעצר.

סוף דבר, לאור כל האמור לעיל - אני דוחה את הערר.

ניתנה והודעה היום כ"ב כסלו תשע"ה, 14/12/2014 במעמד הנוכחים.

יוסף אלון , נשיא